

3 кургана ст. Григориполисской; экспедициях: К.Т. Живило энергично собирал коллекции для музея, разъезжая по станциям, переписываясь со станичными атаманами, любителями истории, занимался фотографированием (сейчас в музее КГИАМЗ хранится более 100 фотографий сделанные им); переписка с художниками и творческими объединениями: Ф.А. Коваленко постоянно вел переписку с Академией художеств, Петербургским обществом художников, Обществом акварелистов, и др.), 3) пожертвования от частных лиц (в 1911-1912 г. в Войсковой музей пожертвовали свои коллекции жители г. Екатеринодара: К.И. Мазаев, В.В. Соколов, А.С. Аулов, Х.Г. Шапошников и др) и из коллекций, собранных к разного рода выставкам (в 1910 г. в Екатеринодаре состоялась сельскохозяйственная и промышленная выставка. Многие вещи после выставки были подарены музею), 4) приобретение за деньги предметов, имеющих особое историческое и научное значение.

Таким образом, местный музей – это хранитель и интерпретатор местной истории и культуры, а, следовательно, и историко-культурное наследие. Музеи Кубани являлись и являются собирателями и хранителями историко-культурного наследия региона через дошедшие до нас музейные фонды и экспозиции.

Цебрик Н. В., магістр культурології, Національний університет «Києво-Могилянська академія», м. Київ, Україна

Самодержець в Росії: особливості концепції влади

У Російській державі ми можемо побачити тривалу потребу в сильній, майже божественній владі навіть у наш час. Можливо, це є рисою менталітету чи зумовлено ходом історії, проте харизматичні правителі там досі цінуються більше, ніж демократія, а їхні вчинки мають уже другорядне значення.

Незважаючи на те, що формально Росія вважалася спадкоємицею Візантії, велика різниця в їхніх культурах та ментальності призвела до переосмислення ромейських традицій, ідеологічної переробки їх на новому ґрунті. У Росії сформувався новий тип царської влади, якого у Візантії з її релігійністю

просто не могло бути. Владу почали обожнювати, а царя прирівнювати до Бога, більше того, йому покорялися, як Богу. У Росії цар міг стати вище православ'я, як показує приклад Івана Грозного та Петра I, а саме православ'я мислилось специфічно і як таке, що іманентне лише Російській імперії, справжнім та чистим, тому Москва довго була загороджена від зовнішніх впливів. Це сприяло своренню особливого типу державної влади, яка вплинула на формування російського менталітету в цілому. А. К. Секацький характеризує модель російської державності в наш час як «надзвичайну», оскільки службова модель державності там ніколи не діяла. Тобто, якщо європейська, англосаксонська та протестанська модель правління мала у своїй основі ідею, що «державна (влада) служить людям», то в Росії була і продовжує панувати модель – «люди служать державі». Цей надзвичайний характер державності припускає будь-яку ступінь самопожертви в рамках імперської самосвідомості (розбудовувати палаци чи творити світову революцію). Хоча сама політична система здається слабкою, але в момент небезпеки (війни) за «державну справу», «за государя» активізується вся військова та народна сила.

Так, у Росії чимало фанатичних шанувальників царської влади, які намагаються канонізувати Івана Грозного та Распутіна. За це особливо активно виступає рух так званих «опричників» і Союз православних хоругвиносців, які поєднали візантійські погляди на царську владу та ідею святості царя, що виникла в часи правління Івана Грозного з тоталітарними нацистськими і комуністичними ідеями в стилі сталінізму. Симпатії до нацизму та расових теорій зумовлені ідеями Святої Русі та «Москви – третього Риму», які надають Росії вищого духовного значення обраної для спасіння всього світу держави. Чималу роль відіграло специфічне сприйняття християнства (як такого, що є істинним лише в лоні російської православної церкви), а також бажання вийти на рівень світової значущості.

У наш час ці особливості становища влади добре помітні у ставленні до Володимира Путіна. Так, чимало як російських, так і європейських представників влади та ЗМІ порівнюють його статус із царським, а інколи, як Тоні Блер, відверто називають царем.